

lem havde offentliggjort den Viden, han da kom i Besiddelse af, var Alberti ingen Sinde hverken bleven Justitsminister eller bleven den Mand her i Landet, som han opnaaede at blive økonomisk og politisk (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (*Alfred Christensen*) siger, at saa var det ærede Medlem fra Lejre heller ikke bleven Landbrugsminister. Nej, det er meget muligt.

Jeg tillod mig før at bemærke, at det har ikke manglet paa Advarsler overfor de Mænd, der have staaet ved Albertis Side i økonomiske Foretagender. Jeg skal i saa Henseende minde om en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) i 1901, da Alberti havde overtaget Justitsministerportefeuillen; da opfordrede han Ministeren til at fratræde sin Stilling som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Og det er ærede Medlemmer bekendt, at Alberti svarede med de bevingede Ord: „Jeg har ikke Raad til at undvære de 11,000 Kr., jeg oppebærer som Formand“. Vi have senere faaet godtgjort, at det var sandt, vi have set, at i dette Tilfælde talte Alberti sandt, han havde ikke Raad til at undvære disse 11,000 Kr. Det glædede mig, da den nuværende Regering mødte frem her i Tinget med sit Program, at Konseilspræsidenten da med Hensyn til al den Svindel, der har været i vort Samfund, dels gennem Bankvæsenet, dels paa anden Maade, erklærede, at alt skulde lægges aabent frem, en grundig Undersøgelse skulde iværksættes, og de, der havde Ansvaret her, skulde ogsaa bære det fuldt ud.

Jeg erindrer i samme Forbindelse om, at da vi mødte her den 28. September ved Rigsdagens Sammentræden i Fjor, blev der til alle Partier fra det ærede Medlem fra Ringsted (*Zahle*) rettet den Forespørgsel, om man vilde være med til at virke for Gennemførelse af Lovbestemmelser, hvorved man kom bort fra den uforsvarlige Sammenblanding af offentlig og privat Virksomhed, som hidtil har fundet Sted, og som har bidraget til, at vi ere komne ud i Suppedasen med Alberti i den Grad, som Tilfældet er. Jeg beder ærede Medlemmer erindre det Svar, som den nuværende Landbrugsminister gav det ærede Medlem fra Ringsted paa denne Henvendelse. Han erklærede meget overmodigt: Vi have allerede den Sag under Overvejelse. Det var ved Rigsdagens Sammentræden for 5½ Maaned siden.

Jeg kunde nu ønske at spørge det ærede Reformparti, som Landbrugsministeren den Gang var Formand for: Hvad bliver det til med denne Sag, som man allerede havde overvejet saa længe, før Henvendelsen kom fra det ærede Medlem fra Ringsted? Det minder mig noget om, at Forholdet her er det samme som med Alberti, da vi spurgte: Hvorledes gaar det med Arbejdet paa Lovforslaget om Len og Stamhuse? Saa svarede Alberti: Det gaar storartet, jeg er omtrent færdig med Forslaget, Undersøgelserne ere gjorte, men da den nuværende Justitsminister mødte her, og vi sagde til ham: Der er jo et stort Materiale; Alberti har fortalt, at han har arbejdet meget derpaa, erklærede den nuværende Minister, at Alberti ikke havde efterladt sig det allermindste Papir eller noget som helst, der viste, at han havde beskæftiget sig med denne Sag. Jeg vil derfor spørge, om det er Meningen, at det kun skal være tom Tale, der føres, medens Sindene ere i Oprør, men senere hen kører man videre i den gamle Skure.

Det var Socialdemokratiet, der først rejste Kampen mod Alberti, og det er mig personlig en Tilfredsstillelse, at jeg i 1906 søgte ved Henvendelse til Venstremænd i Køgekredsen, specielt de Svarreske Venstremænd, at faa styrtet Kolossen dernede. Og vi vide alle, at mine Meningsfæller viste den Offervillighed at trække deres Kandidat tilbage og stemme paa Venstremanden Bransager for at gøre et alvorligt Forsøg paa at styrte Alberti i Erkendelse af, at han var farlig for vort politiske Liv. Jeg siger, at det er mig en Tilfredsstillelse at erindre dette, og jeg fremhæver, at naar vi have vist denne Resignation, maa vi have Lov til at tale med om, hvem der har det største Ansvar i denne Sag. Den 26. Marts 1908 fremsatte Socialdemokratiet, de 24 socialdemokratiske Medlemmer af dette Ting, Forslag om Nedsættelse af en Undersøgelseskommission vedrørende Justitsminister Albertis Administration. Og jeg erindrer tydeligt, at da vor højtærede Formand oplæste de 24 Forslagsstilleres Navne, genlød Salen af Latter, og det var naturligvis ud fra den samme Følelse, det samme Temperament, som da fik Udtryk, at man lod Sagen hvile indtil den 23. Maj, da Rigsdagen skulde hjemsendes. Hin mindeværdige Dag var Sagen til Behandling, og alle ville endnu erindre, at den nuværende Landbrugsminister paa sit Partis Vegne rejste sig og forlangte Sagen afvist. Det er mig